

J L A ...

- je močna sila, ki obsega kopenske, zračne in mornariške enote. Naša armada je dobro opremljena in bi se s pomočjo ljudstva lahko uspešno borila proti sovražniku, če bi bilo, treba. Polde Koščak, 5. razred

- je naša vojska. To so vojaki, ki se pripravljajo na obrambo domovine.

Marjanca Cugelj, 3. razred

- so naši vojaki, ki se učijo streljati in se pripravljajo, če bi prišlo do vojne. Miro Gole, 3. razred

- so naši borci, ki so se borili za svobodo, in naši fantje, ki čuvajo svobodo. Toni Žago, 3. razred

- to je naša vojska, ki bi nas bila pripravljena braniti, če bi bila že jutri vojna. Miri Krajšek, 3. razred

- so jugoslovanski vojaki. Vodi jih tovariš Tito. Pripravljajo se za obrambo domovine. Pavel Krnc, 3. razred

Tudi naša mornarica je del JLA. Čuva naše meje na morju. Tadeja Zupan, 5.

- čuva naše meje. Mojca Peterlin, 5. razred

JLA JE BILA ROJENA V KRAJU RUDO. NJEN PRAZNIK SLAVIMO 22. DECEMBRA.

Olga Kotar, 6. razred

JLA je množica mladih, zdravih in korajžnih fantov. Te fante razdele v enote: pehota, vojna mornarica, letalstvo. Izkušene vojake postavijo na meje, da jih čuvajo. Vojake, ki so na meji, imenujemo graničarje.

Toni Krnc, 4. razred

JLA JE NAŠ VARUH, NAŠA ZAŠČITNICA, ZGRADILA NAM JE
ŠTEVILNE CESTE, MOSTOVE, ŽELEZNICE. JLA JE KOT NAŠA
MATI, KI NAS VARUJE, DA SE Z NAMI NE BI KAJ NAREDILO.

Jože Medved, 8. razred

Vsak Jugoslovan živi v svobodi, ki so nam jo priborili partizani med zadnjo vojno. Kar štiri leta so se borili proti sovražniku, mnogo ljudi je dalo svoje življenje, samo da bi bila čimprej svoboda.

In svoboda je tudi prišla. Kmalu bo že 35 let, odkar je bil zadnji sovražnik v naši domovini. Kar dolgo že živimo svobodni, zato moramo biti toliko bolj pripravljeni braniti našo Jugoslavijo.

Že zaradi truda, ki so ga vložili partizani med vojno ravno za nas, bi moral vsak Jugoslovan ob vojni nevarnosti poprijeti za orožje in pomagati ljudem v stiski. Pa ne samo zaradi tega; saj smo se vendar rodili v naši domovini in tudi zaradi tega bi jo morali braniti! Naši predniki so si poiskali svoj dom v tej domovini, v Jugoslaviji. Tudi hrano so dobili, sadeže, ki so zrasli na zemlji naše Jugoslavije! Tudi zaradi tega bi jo morali braniti.

Upam, da se v primeru vojne ne bi kakšen Jugoslovan obotavljal in premišljeval, ali naj brani svojo domovino ali ne. Imeti bi morali take želje, kot so jih imeli partizani med vojno! Potem nas nihče ne more premagati.

Damjana Zupan, 7. razred

Pravica in dolžnost vsakega Jugoslovana je, da brani domovino, če bi bilo potrebno. Kakor so se borili za svobodo partizani, bi se morali boriti sedaj tudi mi, če bi bila vojna. Vsak Jugoslovan ima pravico, da se bori za svojo domovino, obenem pa je to tudi njegova dolžnost. Tovariš Tito je rekel: "Delajte, kot da bi bil vedno mir, pripravljajte se, kot da bo jutri vojna!" Teh njegovih besed naj bi se držali vsi Jugoslovani. Vsak državljan je dolžan držati se teh navodil in biti vedno pripravljen, če bi nas napadli sovražniki.

Anka Krnc, 7. razred

Že med narodnoosvobodilnim bojem so pionirji in mladinci mnogo pomagali partizanom. Bili so kurirji, obveščevalci in tudi borci. Mnogi pa so tudi žrtvovali življenje za svobodno domovino. Čeprav še otroci, so bili pogumni in se niso bali umreti. Lahko smo ponosni nanje. Tudi mladi smo dolžni boriti se za svojo domovino, za svojo zemljo. Zato bi se v slučaju vojne tudi jaz vključila med tiste, ki bi branili domovino. Za vsakega pionirja in mladince bi se našlo dovolj nalog, akcij in dela, zato bi se gotovo tudi zame našla kakšna naloga, čeprav nisem kaj prida pogumna in si ne morem predstavljati, kako bi se odrezala v slučaju vojne. Vendar bi želela tudi jaz pomagati in sodelovati pri obrambi naše domovine. Saj je domovina tudi moja. Domovina je last nas vseh, ki živimo v njej, zato je naša pravica in dolžnost jo braniti in žrtvovati zanjo tudi življenje.

Jelka Gregorčič, 8. razred

Biti moramo takšni, kakor je potrebno, da bomo koristili domovini.

Marinka Žonta, 7. razred

Braniti svojo domovino bi moralo biti za vsakega njenega člana dolžnost, pravico boriti se pa ti že nalaga tvoja narodnost in tvoje osebno prepričanje.

Nikakor nočem, a tudi ne morem pozabiti, zakaj so se jugoslovanski narodi borili med narodnoosvobodilnim bojem. Gotovo so se borili iz osebnega prepričanja, ne zaradi koristi. Kar so nam priborili naši očetje ter dedki, ne smemo zavreči. Življenje, kakršno imamo zdaj, nam lahko zavida marsikateri otrok iz drugih, tujih držav, kjer se še borijo za isti cilj, kot so se naši ljudje. Spomnim se le razmer med prvo svetovno vojno in po njej, kakršne sem spoznavala pri učenju zgodovine, pa me minevsaka želja po teh razmerah, ki bi se lahko ponovile, če ne bi bili pripravljeni braniti domovino.

Trudimo se, da bi se naše življenje čimbolj izboljšalo in olepšalo. Pri tem si zastavljamo vedno nove cilje. Pri uresničevanjih pa nam pomaga celotna družba. Toda ne samo to - v naši državi smo vsi enakopravni. Nič več ni zapostavljanja in zatiranja, temveč o vsem odločamo mi. Zato moramo biti vedno znova pripravljeni braniti te svoje cilje.

Anica Perše, 8. razred

Biti moramo dobri kot drugi, ki so se trudili, da so osvobodili naše ozemlje in sedaj živimo boljše čase. Marjanca Rejc, 7. razred

Svoboda nam veliko pomeni, čeprav se vsi ne zavedamo, da jo imamo.

Mimi Krajšek, 8. razred

Želimo, da bi bili med seboj prijatelji in da bi imeli po vsej zemlji mir, šele potem bi lahko vsi složno delali. Branka Lukek, 8. razred

Letos poteka štiriintrideseto leto, ko je nad našo domovino posijalo sonce svobode. Svoboda. Kaj pravzaprav to je? Za nas, mlajši rod, je to povsem nekaj navadnega. Za starejše ljudi pa je svoboda veliko darilo, ki so ga priborili partizani med narodnoosvobodilnim bojem, mnogi pa tudi sami. Naša svoboda je pridobljena s krvjo naših babic in dedkov. Ni koščka slovenske, pa tudi jugoslovanske zemlje, ki ne bi bil prelit s krvjo. Mnogi so odhajali v boj, mnogi so padli, toda vztrajali so. Vztrajali so do konca. Nobena sovražnikova grožnja jih ni ustavila. Niso se ustrašili ne koncentracijskih taborišč ne mučenja ne množičnega streljanja v ~~Kragujevcu~~ Kragujevcu, kjer so ubili sedem tisoč ljudi, med njimi tudi mlade. Rekli so si: "Maščevali jih bomo!" Svojo grožnjo so tudi izpolnili. Ne na tako strašen način kot sovražniki, ampak tako, da so sovražnika pregnali z naše zemlje.

Toda, kaj je pravica in dolžnost vsakega Jugoslovana, da bi branil domovino, če bi bilo potrebno? To vprašanje se mi zdi neumestno. Kaj ne živimo radi v svobodi? Ali bi se radi osramotili pred našimi dedki in babicami? Oni so šli v boj za svobodo in tako moramo storiti tudi mi, če bi bilo potrebno. S tem pa bomo tudi uresničili besede tovariša Tita: "Delajmo, kakor da bo vedno mir, toda bodimo pripravljeni, kakor da bo jutri vojna."

Alenka Kotar, 8. razred

Koliko žrtev je bilo v boju za svobodo, za mir in če bi vsak na to pomislil, bi stopil v splošni ljudski odpor brez vsakega oklevanja.

Dragica Ramovš, 8. razred

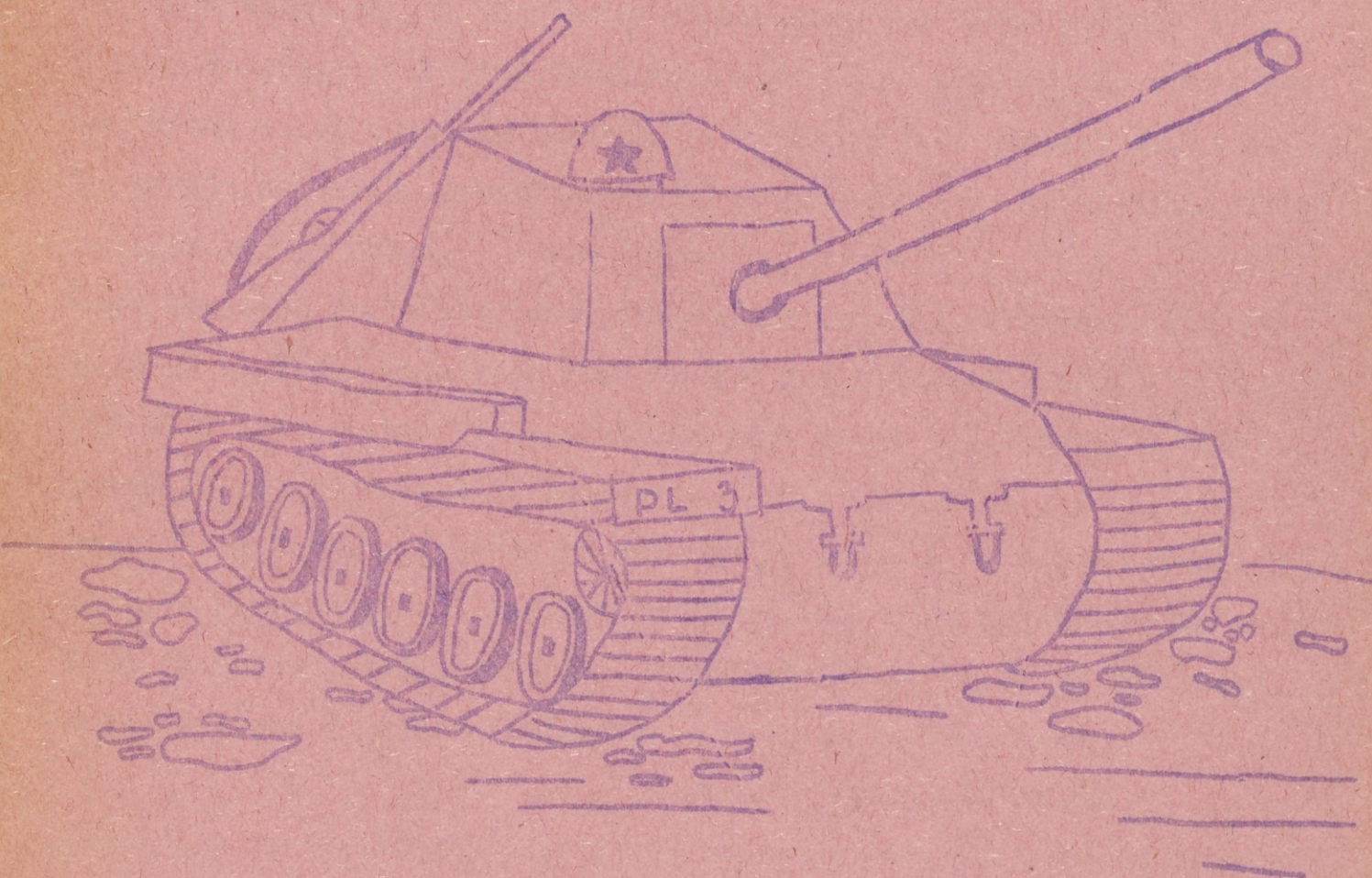
Zakaj bi morala braniti svojo domovino, če bi bilo to potrebno? Zakaj? Saj to je vendar moja dolžnost! Tudi jaz sem Jugoslovanka, zato bi se morala tudi jaz aktivno vključiti. Tudi jaz bi se morala bojevati za osvoboditev Jugoslavije, kot so se borili pred več kot 35 leti partizani na čelu s tovarišem Titom, ki še danes vodi našo svobodno in socialistično Jugoslavijo. Mogoče se ne bi bojevala z orožjem, mogoče bi mi uspelo sovražniku kakšno tudi drugače zagostiti. Tudi brez orožja se lahko bojuje. Kaj pa moji prijatelji, vrstniki? Bi se tudi vključili v vojno, če bi bila? Mislim, da bi se, saj vsak ve, kako lepo je živeti v svobodni domovini, vsak pa tudi po pripovedovanju staršev vsaj približno ve, kakšno je bilo življenje med NOB. Kaj pa, če bi bila kakšna izjema, če bi kdo stopil na sovražnikovo stran? Čaka ga kazen. Kakšna? Vsak ve, kakšna kazen doleti izdajalca.

Vendar mi in vsi drugi po svetu nočemo vojne. Danes si v svetu na različne načine prizadevajo ohraniti mir, kjer pa so še vojne, naj se z njimi konča! Naj zavlada mir po vsem svetu!

Mari Grčar, 8. razred

V dnevih okupacije so vsi jugoslovanski narodi zelo trpeli. Partizani so se krvavo borili na življenje in smrt s številnimi sovražniki. Končno so partizani z velikimi žrtvami zmagali. Prav zaradi številnih žrtev smo dolžni to s krvjo priborjeno svobodo braniti vsi Jugoslovani.

Marta Bedene, 5. razred

Moj brat vojak

Moj brat je služil vojaški rok v Valjevu in Beogradu. Povedal mi je, da vojaki vstajajo ob pol petih in da imajo zajtrk ob sedmih, nato imajo redno vadbo, ob 13. uri imajo kosilo, popoldne imajo počitek in se lahko ukvarjajo s športom, berejo, po večerji pa gredo lahko spat. Pripovedoval mi je o topu, s katerim je on upravljal. Povedal je, da se tako orožje uporablja proti tankom in da prebije zelo debel oklep, travo po tleh pa kar požge. Jože Medved, 8. razred

Moja starejša brata sta že oba odslužila vojaško obveznost. Oba sta bila na služenju vojaškega roka, ko sem jaz obiskovala tretji razred. Starejši brat je bil v Sinju, mlajši brat pa je bil najprej v Bitoli, potem pa so ga premestili na Ohrid.

Starejši brat je pripovedoval, kako se je počutil na nočni straži. Največkrat je stražil med skalami in mu je bilo prav neprijetno, ko so poleti ob nevihti švigale strele. Pripovedoval je še, da je bilo nekaj najlepšega, ko je zjutraj vzhajajoče sonce osvetlilo mesto.

Zvonka Tišina, 8. razred

Devet let je že minilo, odkar se je moj brat Jože poslovil od vojaške suknje. Še zdaj večkrat pove, kako je bilo takrat. Vojak je bil v mestu Leskovač.

Imel je nasmejan obraz in nagelj na prsih, ko je odhajal. Slovo je bilo prisrčno, vendar je bilo tudi nekaj žalosti. Vesel pa je bil, ker se je odpravil v kasarno s svojim sosedom Ivanom Gorencem. Pripoveduje, da je bilo v okolici kasarne veliko vinogradov. Večkrat se mu je stožilo po domu, vendar je to vsaj malo pozabil v družbi slovenskih fantov. Večkrat je pisal domov in smo bili veseli sporočila. Bil je v oddelku rdečega križa in tam se je dobro počutil. Kmalu je prišel na dopust in vsi smo

ga z veseljem pričakali. Nanj sem bila ob prihodu zelo ponosna. Toda ti. sti odmerjeni čas za njegov dopust je bil prekratek. Vrnil se je v ka- sarno in tako smo bili spet razdruženi. Toda tudi to smo preživeli. Njegovi spomini na vojašnico so zelo lepi; večkrat pravi, da bi šel še enkrat služiti vojaški rok, če bi bil rok krajši.

Anica Perše, 8. razred

Ko je moj brat služil vojaški rok, je velikokrat pisal domov. Pri voja- kih je bil pek. Velikokrat je bil tudi na dopustu. Dobil je priznanje za dobrega vojaka. Povedal mi je, da mu je bilo dobro, saj nikoli ni bil lačen.

Mimi Krajšek, 8. razred

Moj brat je šel k vojakom 12. aprila letos. Prej so ga večkrat poklica- li nazdravniški pregled. Le po nekaj dneh po njegovem odhodu smo dobili pošto. Pisal je, da je izvidnik pri artiljeriji. Meri ozemlje, kjer imajo vojaški vaje. Pisal je, da se vozi s kombijem. Dvakrat je bil že doma, enkrat pa so ga obiskali starši. Rekel je, da ne bo izkoristil dopusta, da bo šel raje prej domov. Brat je pri vojaki v Postojni. Dobil je že veliko prijateljev. Ko bo prišel domov, mi bo o svojem življenju pri vo- jakih še veliko povedal. Andreja Urbič, 8. razred

Moj brat je bil pri vojaki inštruktor za šoferske izpite v kasarni Bela Crkva v Srbiji. Ker je imel šoferski izpit, so ga takoj določili za inštruktorja. Dobil je tudi čin desetarja. V glavnem je bilo njegovo delo le vožnja. Ko je prišel domov, je rekel, da bi šel nazaj, če bi moral, ker se je že navadil. Povedal je, da je bilo tam vse v redu.

Željko Dolinšek, 7. razred

Moj starejši brat je bil pri vojaki pred štirimi leti. Njegovega prihoda domov smo bili vsi zelo veseli. Takrat nam je veliko pripovedoval o vojaškem življenju. Povedal je, da so morali zgodaj vstajati in da so morali biti disciplinirani. Ni bilo važno, kakšno je bilo vreme, ko so imeli vaje. Različne vaje in pouk so imeli dopoldne. Učili so se o puškah, tankih in drugo. Popoldne so imeli nekaj ur prosto. Delali so različne stvari. Nekateri so brali knjige, revije, nekateri pa so rezljali les z majhno žago. Tudi brat je rad rezljal in je prinesel domov za spomin majhne izrezljane luči in pariški stolp.

Branka Bohte, 8. razred

Brat mi večkrat pripoveduje, kako je bilo pri služenju vojaškega roka. Povedal nam je, kako so nekoč gasili požar. Vesel sem, da je pomagat gasiti, saj je več mojih sorodnikov gasilcev. Povedal mi je, kako je stal na straži. Rekel je, da se je s komandirjem zelo razumel in ga je imel zelo rad. Rekel mi je, da bom jaz služil vojaški rok dvanajst mesecev, on pa ga je služil petnajst mesecev. Služil ga je v Makedoniji v mestu Bitola. Včasih me spodbuja k učenju. Mislim, da bi bilo prav, če bi poslušal njegove nasvete, saj je rekel, da mi bo pri služenju vojaškega roka bolje kot njemu, ker ni naredil osemletke. Jože Gorenc, 7. razred

Moj brat je pri vojaki. Piše, da mu je dobro. Pred odhodom k vojakom je bil poštar. Tudi pri vojaki opravlja tako delo, saj hodi v mesto po pošto. Piše, da je hrana dobra. Ko bo v vojski štiri mesece, bo šel na granico.

Primož Peterlin, 6. razred

Brat mi je pripovedoval, da je bil pri vojaki najprej pri pekih. Po treh mesecih so ga dali v Titograd, kjer je krmil veliko prašičev. Opravljal je tako delo, kakršnega je bil vajen od doma, zato mu ni bilo dolgčas. Imeli so tudi polja. V poletni vročini je ta polja zalival in kosil za prašiče deteljo. Krmo je vozil s traktorjem. Prašičem je dajal tudi zdravila, če je bilo potrebno.

Milena Primožič, 8. razred

Moj brat Jože je avtomehanik, zato je pri vojaki delal pri avionih. Ker je pridno opravljal naloge, je dobil 15 dni nagradnega dopusta.

Ovetka Starina, 6. razred

Moj brat Toni je bil pri vojaki v Kovinu. Kovin leži blizu Donave. Pripovedoval je, da je v začetku pogrešal domače. Ko je prišel še en vojak iz trebanjske občine, sta ležala v isti sobi. Po dveh tednih je šel na stražo. Rekel je, da se je prva noč na straži zelo vlekla. Ko je naredil izpit za vožnjo s tovornjakom, mu ni bilo treba več iti na stražo. Dvakrat je s tovornjakom prišel v Trebnje. Takrat se je oglasil tudi doma.

Tine Glob, 7. razred

Ni še dolgo, kar je prišel moj brat od vojakov. Vojaški rok je služil v Zagrebu v kasarni Maršala Tita. Pripovedoval mi je, da je bilo kar v redu. Imel je veliko prijateljev, ki so mu že pisali in tudi on njim. Nekateri pa so prišli tudi z avtom k njemu na obisk. Služil je pri pešadiji. Proti koncu je hodil s prijateljem v mesto zidat. Polagala sta tudi keramične ploščice. Ker je bil brat dober vojak, je dobil en teden nagradnega dopusta in je prišel domov.

Jože Kovačič, 6. razred

Moj brat je bil pri vojaki v Črni gori. Tam je bila velika vročina in so bili večkrat tudi žejni. Domov je prišel dvakrat in ker je bila dolga pot, se je pripeljal z avionom. Bil je graničar. Njegova naloga je bila čuvati naše meje, zato je moral biti zelo pazljiv.

Cvetko Stane, 6. razred

Moj brat Janez je bil pri vojaki v Čapljini. Tam je najprej vozil kamion. Ker je dobro vozil, je poučeval tudi druge tovariše. Naredil je še šoferski izpit za avtobus in je začel voziti avtobus. Prestavili so ga v Beograd in tam je vozil oficirje. V Beogradu pa je tudi videl tovariša Tita.

Jože Lamovšek, 6. razred

Ko je brat prišel od vojakov, mi je pripovedoval veliko stvari, ki jih je doživel na meji. Tam so morali vstajati zelo zgodaj. Brat je bil prevoznik. Vozil je vojake in tudi hrano. Včasih je moral tudi ponoči na teren, ki je bil peščen. Najprej je bil v Beli crkvi, nato pa so ga premestili v Subotico in tam je tudi odslužil vojaški rok.

Imam pa tudi brata, ki je podoficir in je v kasarni Matija Gubec v Novem mestu. Zelo malokdaj pride domov, zato se ne moreva veliko pogovarjati. Včasih gre tudi k vojakom v Cigansko dolino.

Miro Končina, 6. razred

Ko bom šel na služenje
vojaškega roka, bi rad bil...

V vojski bi bil rad pilot.lovec. Že od malega gledam letala in pilote v njih. V sanjah se večkrat spopadam s sovražnikom in seveda vedno zmagujem. Doma imam na steni pripete posterje raznovrstnih letal in tipov letal. Tudi sam včasih rišem na papir raznovrstna letala in orožje, zbiram slike letal in raznovrstnega orožja. Skratka, rad bi bil pilot, da bi branil naše svobodno nebo.

Andrej Podlogar, 8. razred

Rad bi postal oficir. Že dolgo je tega, odkar me veseli ta poklic. Rad sem ogledoval vojake, že ko sem bil še čisto majhen. Nekega dne, ko sva šla z mamico v Novo mesto, sem ogledoval dva vojaka, ki sta bila na avtobusu. Že tam sta se mi zdela zelo zanimiva. Ogledoval sem si posebno enega, ki je imel na obleki zelo lep čin. Pa tudi drugače sta se mi zdela zanimiva. Ko sta v Novem mestu izstopila pred nama z mamico, sem ju tudi ogledoval. Ta spomin mi je ostal živ, saj sem prvič imel tako srečo, da sem lahko ogledoval oficirja od blizu. Že od takrat me veseli, da bi postal oficir in tako lahko branil domovino, če bi bila v nevarnosti.

Zvonko Breznikar, 7. razred

Ko bom šel na služenje vojaškega roka, bi rad bil...

- pek, ker je bil pek tudi moj oče in ker rad gledam mamo, kadar peče kruh. Jože Krnc, 5. razred
- telefonist, ker bi to delo zelo rad opravljal. Pavel Krnc, 3. razred
- mornar, ker me posel na ladji zelo veseli. Tudi moj oče je bil pri mornarici v Črni gori. Vsako noč eden od mornarjev straži. Tudi jaz bi stražil. Slavko Zihnerl, 5. razred

Ko bom šel k vojakom, si že dolgo želim, da bi bil kuhar.

Kuhar pa bi bil rad zato, da ne bi bil nikoli lačen in da bi kuhal vojakom hrano, ki jo potrebujejo. Za kuharja pa bi bil rad tudi zato, ker je bil moj oče pek. Mislim, da kuharje potrebujejo vojaki. Ne vem, ali jih je preveč ali premalo.

Mislim, da se mi bo želja izpolnila in si že zdaj želim srečo pri vojakihi.

Tone Krnc, 8. razred

Tudi jaz bom šel nekega dne služiti vojaški rok. O tem mi je pripovedoval oče. Povedal mi je o načinu življenja pri vojakihi.

Rad bi postal tankist. Čeprav je v tanku temno, se mi zdi prijetno peljati se v tanku. Z njim greš lahko po vsaki malo večji strmini. Nimaš se ničesar bati.

Tankist si želim postati zato, ker se v tem močnem železu zdi, da si varen. Krogel se ni treba bati, ker ne preluknjajo tako močnega železa. Rad pa bi vozil tank tudi v kakšni paradi, kjer bi lahko videl tovariša Tita.

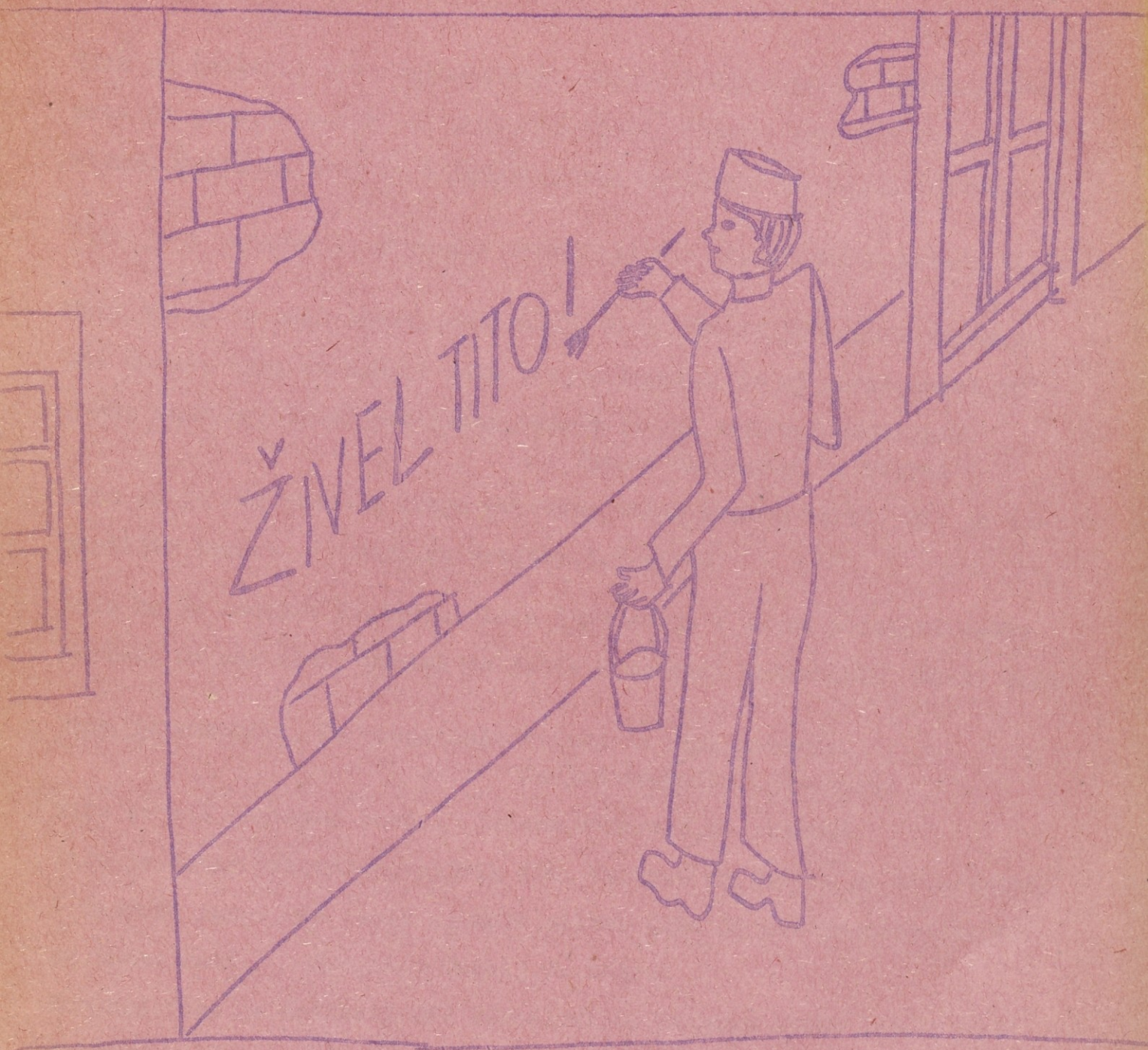
Janez Kocjančič, 7. razred

Ko bom šel služiti vojaški rok, bi rad bil gasilec.

Oče mi je pripovedoval, kako je gasil avion, ki se je vžgal po pristanku. Rekel mi je, da je bila to velika izguba za vso vojsko. Odločil sem se zato, ker bi tudi jaz rad sodeloval v taki akciji, da bi rešil neko veliko izgubo. Seveda bi bila tudi to izguba, če bi morali dati avion v popravilo; vendar ne tolikšna. Pa ne samo zaradi tega, tudi zato, ker rad zalivam z vodo po cevi. Rad gledam, kako se voda odbija od avtomobila, če čistim avto. Še lepše je, če voda priteče z velikim pritiskom.

Največ pa bi bilo vredno, če bi kot gasilec lahko rešil tovariša iz ognja.

Marko Kotar, 7. razred

Tito, vrhovni komandant

Tito je voditelj nove Jugoslavije. Dobil je tudi naslov maršal. Čeprav je star, še vedno rad obiskuje druge države. Tako spodbuja k novemu prijateljstvu in k medsebojnemu sodelovanju. Mojca Peterlin, 5.

Tito je s partizani osvobodil našo domovino Jugoslavijo. Nataša V., 5.

Tito si je že zelo zgodaj sam služil kruh. Ko se je začela vojna, je bil borec. Titu so hoteli dati boljšo hrano, a je ni maral, hotel je jesti tako kot drugi partizani, čeprav je bil vrhovni poveljnik.

Ivanka Kocjančič, 5. razred

Tito se je med prvo in drugo svetovno vojno hrabro boril. Bil je iznajdljiv borec. Martina Krajšek, 5. razred

Tito se je rodil v Kumrovcu. Leta 1943 so mu v Jajcu podelili naziv maršal. On nas vodi. Sestal se je že z mnogimi državniki. Metka Šiško

Tito je komunist. Je vodja naše vojske in naše svobode.

Damjan Breznikar, 3. razred

Tito je bil pogumen borec. Suzana Sinkovič, 3. razred

Tito je dober vrhovni poveljnik JLA. Večkrat ga vidimo po televiziji.

V razredu imamo nad tablo njegovo sliko. Tito je naš predsednik. Vsi ga imamo radi. Marjanca Cugelj, 3. razred

Tovariš Tito je voditelj SFR Jugoslavije. Že pred vojno je bil zelo delaven komunist. Med vojno je bil poveljnik partizanov. Imel je izkušnje iz španske vojne, ker je bil njen borec. Po vojni ga je naš delavski razred soglasno sprejel za predsednika. Preko mnogih težav nas je tovariš Tito peljal po pravi poti in še zdaj nas uspešno vodi.

Polde Koščak, 5. razred

Tovariš Tito ima rad živali in otroke. Jasmina Ponikvar, 4. razred

Tovariš Tito je velik borec za mir in enakopravnost med narodi. Tovariš Tito je bil tudi med NOB vrhovni komandant vseh partizanov. Bil je tudi težko ranjen. Toni Krnc, 4. razred

Radi imamo Tita, saj je oče naše države. Ivan Robek, 7. razred

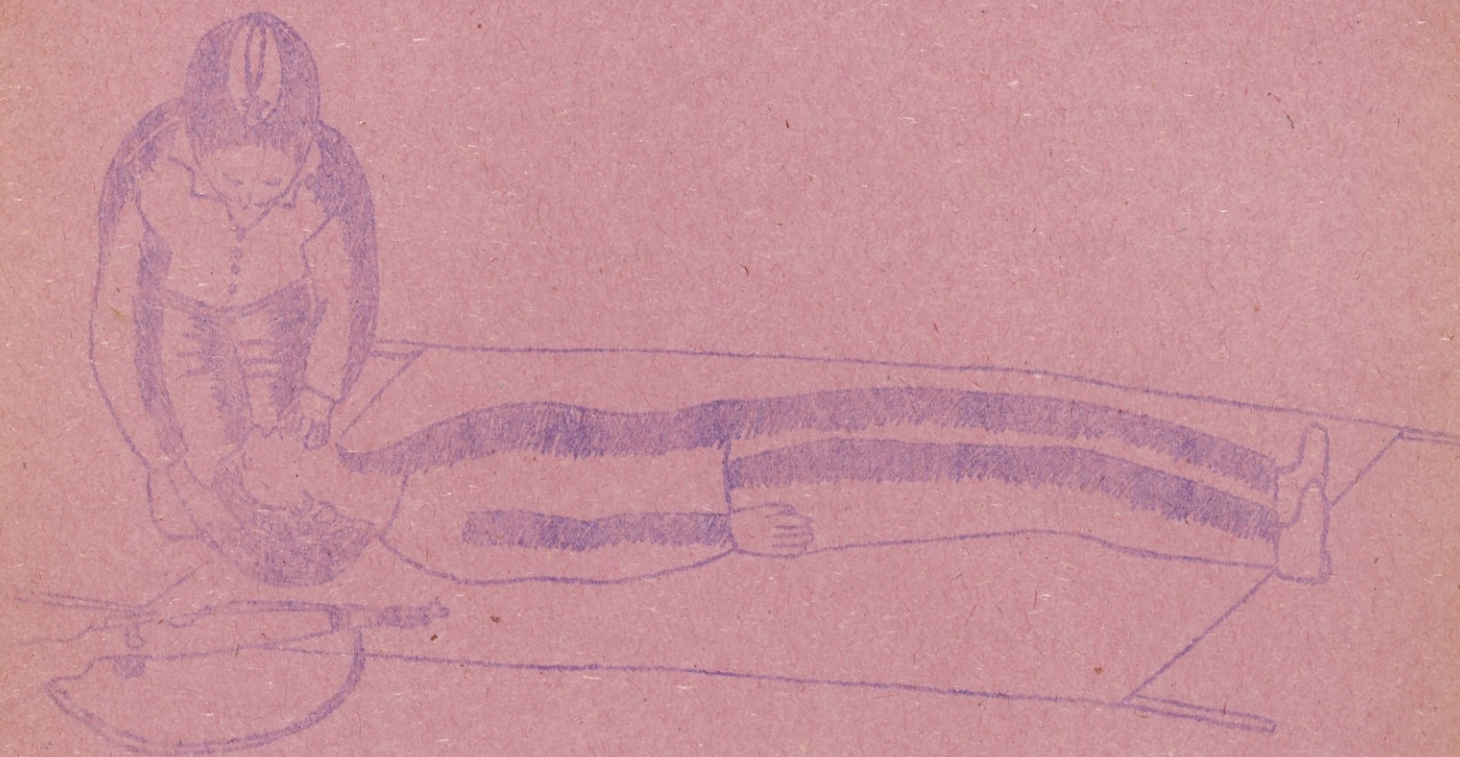
Tito je znal Jugoslavijo popeljati po pravi poti, zato ga cenimo vsi in danes uživa velik ugled po vsem svetu. Tito je simbol SFRJ.
Vinko Ruperčič, 8. razred

Tita so že med vojno imeli radi, ljubili so ga kot človeka, ki je bil skupaj z njimi, ko je bila lakota in ko so se borili proti okupatorju in domačim izdajalcem. Erika Škarja, 8. razred

Tito se še v svoji plemeniti jeseni življenja bori za mir in sodelovanje narodov na vsem svetu, saj mir ni samo to, da v Jugoslaviji nimamo vojne, ampak mora biti mir na vsem svetu. Upajmo, da ne bo njegova starost merilo za uresničitev njegovega plemenitega cilja, ki si ga je zadal. Mojca Lokar, 8. razred

Srečna bi bila, če bi lahko na lastne oči videla tovariša Tita, kaj šele, če bi mu dala roko. Andreja Urbič, 8. razred

Sosed Jože, ki je bil pri vojakih tudi na mornarskih ladjah, je povedal: "Najbolj mi je ostalo v spominu, ko nas je v Dubrovniku prišel obiskat tovariš Tito. Najprej smo ga pozdravili, potem pa je dal vsakemu roko. Potem smo ga popeljali po ladji in mu pokazali zanimivosti. Tega ne bom nikoli pozabil." Mirko Kurent, 7. razred

Moj oče je vključen
v civilno zaščito

Moj oče sodeluje v gasilski civilni zaščiti.

Letos je bila akcija NNNP. Vanjo so se vključili tudi gasilci in tudi pionirji. Tudi oče je sodeloval v akciji. Pripravljeni so bili, kot da bi bila vojna, potres ali požar, poplava. Bili so tudi pripravljeni obvezovati ali rešiti ranjence. Civilna zaščita je imela tudi svoje skrivnosti. Tudi jaz si želim, da bi šla po očetovi poti. Ko bom odrasla, bom tudi jaz z veseljem sodelovala v civilni zaščiti.

Martina Krajšek, 5. razred

Očetova prva pripravljenost braniti domovino se je pokazala v akciji Nič nas ne sme presenetiti.

Pred to akcijo so dobili v tovarni IMV na Mirni navodila. Dobili so knjige o civilni zaščiti. Iz te knjige so se morali učiti o poteku in nalogah civilne zaščite. Na dan akcije Nič nas ne sme presenetiti so v mirenskih blokih nosili ljudi ven, jih obvezovali, nosili v zdravstveni dom in v šolo.

Ta akcija jim je uspela, ker so izpolnili zastavljene dolžnosti.

Toni Umek, 7. razred

Če bi bila vojna, bi se tudi jaz
vključil...

Če bi bila vojna, bi se tudi jaz vključila v splošni ljudski odpor. Bila bi bolničarka. Sodelovala bi pri težkih operacijah in bi bila zelo žalostna, če ne bi uspele. Tudi pošto bi prenašala ter hrano, pa tudi sanitetni material za ranjence. Tudi v boju bi sodelovala. Na sovražnika bi metala bombe, če pa bi bil kakšen partizan ranjen, bi mu nudila pomoč v kakšnem varnem zavetju.

A mislim, da vojne ne bo nikdar več, če pa bi bila, bi partizani zmagali.

Tadeja Zupan, 5. razred

Čeprav je svoboda, moramo vseeno misliti na to, kako bi pomagali partizanom osvoboditi domovino, če bi bilo potrebno. Veliko je padlo žrtev, da mi živimo sedaj v svobodi. Partizani so zmagali samo zato, ker so ljubili svojo domovino. Borili so se, kolikor so jim dale moči in so prelivali kri za svobodo. Zato mi pionirji in mladinci tega ne smemo pozabiti. Pionirji vemo, kaj bi bila naša dolžnost, če bi bilo treba braniti domovino. Nekateri bi bili kurirji, starejši pa že partizani - borci.

Sedaj, ko ima JLA že veliko boljše orožje, bi bilo domovino lažje braniti pred sovražniki. Potrebno pa bi bilo tudi veliko žrtvovanja, poguma in spretnosti, kajti tudi druge države imajo dobro orožje. Zato bi morali svojo domovino braniti vsi Jugoslovani.

Nataša Vidmar, 5. razred

Če bi nas še enkrat napadel sovražnik, bi se tudi mladi vključili v SLO. Zgledovala bi se po pionirjih, ki so se tudi hrabro vključili v narodnoosvobodilni boj.

Mira Kurent, 7. razred

Če bi bila vojna, bi tudi jaz pomagal. Nosil bi razna sporočila ali pa bi pomagal pri delu bolnišnic. Imel bi orožje in bi skupaj z ostalimi partizani branil bolnišnico. Pomagal bi ranjencem, da bi prišli v bolnišnico. Po vaseh bi iskal hrano in jo nosil ranjencem. Poiskal bi kakšnega dobrega zdravnika in ga pripeljal v bolnišnico. Vozili bi se s starimi vozovi. Bolnišnice bi napravili v gozdovih. Skopali bi zasilne bunkerje, če bi se bilo treba umakniti iz bolnišnic.

Mirko Zgonc, 7. razred

Tudi jaz bi se vključila v boj proti sovražniku, če bi bilo potrebno. Če bi mogla, bi nekaj časa delovala v ilegali, da bi partizane obveščala o raznih premikih, čemur sami nebi mogli slediti. Ko bi že nekaj časa sodelovala s partizani, bi začela pripravljati razne sestanke, kjer bi se dogovorili, kako bi nagajali sovražniku, če bi prišel v vas. Zbirali bi predvsem hrano, obleko in zdravila za partizane. Po možnosti bi napravili mitinge ali kaj podobnega. Če v vasi ne bi bilo sovražnika, bi ustanovili šolo, kjer bi se učili predvsem pisati, računati in učili bi se, kako bi nagajali sovražniku, če bi prišel v našo vas. Spodbujali bi mladino in šolarje, da bi se nam pridružili. Če bi nas bilo veliko, bi se nekateri priključili k partizanom. Kasneje bi se tudi sama priključila partizanom; če bi sovražnik odkril, kaj učim otroke, bi se umaknila v partizansko bolnišnico ali pa bi delala pri RK.

Če bomo znali ljubiti domovino, se nam ni bati, da bi nas sovražnik kdaj premagal.

Betka Možina, 8. razred

Akcija NNKP me je vzpodbudila, da bi bila kurirka. Jožica Kolenc, 7.

Vsak človek se je že kdaj vprašal: "Kaj bi storil, če bi bila vojna?" V šoli se učimo o NOB, o vojni nam pripovedujejo stari starši, o tistih težkih trenutkih nam pripovedujejo borci. Že ob pripovedovanju nas je strah, kaj šele, da bi doživeli pravo vojno. Tega si ne želi nobeden; če pa bi prišlo do česa takšnega, bi se vsak izmed nas vključil v splošni ljudski odpor.

Tudi jaz bi se maščevala tistemu, ki bi nas napadel. Bila bi kurirka. Nosila bi pošto in pazila na sovražnikove zasede. Čim hitreje in čim varneje bi nosila pošto, toda če bi padla v zasedo, bi raje umrla, kakor pa da bi dobil pošto v roke sovražnik.

Lahko pa bi bila tudi bolničarka ali pa bi kuhala. S tem bi vsaj malo pripomogla k temu, da bi postala naša domovina svobodna, če bi jo napadel sovražnik. Tega si ne želi nihče, pripravljeni pa moramo biti.

Mimi Lamovšek, 8. razred

Vsi naši ljudje sedaj uživamo tisto, kar so nam naši predniki priborili med vojno, zato smo dolžni, da bi branili našo domovino, če bi bilo potrebno. Mimi Lamovšek

Če bi bila vojna, moramo pokazati in dokazati, da za svobodo ni bila zaman prelita kri naših starih očetov, pokazati moramo, da smo njihovi nasledniki, da se lahko na nas zanesejo, da lahko tudi ustvarimo in ohranimo tako domovino, kot so jo oni.

Dragica Škornik, 8. razred

Če bi bila vojna, bi se rad vključil v boj. Najraje bi kuhal za borce, da bi šli siti v boj, ne pa lačni, kot je bilo med drugo svetovno vojno.

Toni Dovgan, 7. razred

VSI BI RADI ŽIVELI V MIRU; NE SAMO NA NAŠA DOMOVINA , TUDI VSE DEŽELE NA SVETU, DA BI SI BILI KOT BRATJE!

DA, ZA SVOBODO IN MIR MED VSEMI NARODI BI ŠEL VSAK V BOJ!

P R E P R O S T E B E S E D E

GLASILO NOVINARSKEGA KROGA NA OSNOVNI ŠOLI ŠENTRUPERT

šolsko leto 1979/80

leto X. številka 2

Likovne priloge so pod vodstvom mentorice Ivanke Konestabo naredile Mari Grčar, Betka Možina, Erika Škarja, Andreja Urbič, Jelka Gregorčič in Mojca Lokar

Uredniški odbor:

Alenka Kotar, Mimi Lamovšek, Erika Škarja, Andreja Urbič, Damjana Zupan in Tadeja Zupan

Mentorja: Danica in Jože Zupan

Naklada : 150 izvodov